No. 2310 Zaterdag 14 April 1928. 45ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Eigen aangifte of commissies van aanslag.

De Koloniale Raad heeft in zijn Voorloopig Verslag, op de ontwerp-verordening tot wijziging en aanvulling van de Inkomstenbelastingverordening 1906, vele behartenswaardige dingen gezegd.

Van zeer veel belang, zoowel om de billijkheid der zaak zelf, als om de gevolgen die eruit zullen voortvloeien, is hetgeen de Raad zegt, omtrent het systeem van eigen aangifte voor de inkomstenbelasting, inplaats van commissies van aanslag.

Laten wij trachten dit aan te toonen, Ter orienteering in de zaak willen wij nog even citeeren hetgeen het Voorloopig Verslag daaromtrent mededeelt.

„Vrij algemeen verklaarden de afdeelingen zich voor de afschaffing van de commissies van aanslag. Meermalen is zulk een commissie maar een wassen neus.....

„Zou een lid de eigen aangifte liever facultatief gesteld willen zien, en dan met andere gevolgen, enkele andere leden zouden zich met de verplichte aangifte kunnen vereenigen, doch niet met al de daarmee samenhangende bepalingen. Gevangenisstraf of zelfs geldboete in een strafvonnis uitgesproken achtten deze leden niet aan te bevelen. Verhooging van den aanslag met zegge 25% of 50% (in den geest van het voorgestelde art. 22a) door den Raad van beroep moest h. i. de sanctie zijn bij opzettelijk onjuiste of onvolledige verklaringen of inlichtingen, en het opzettelijk overleggen van valsche bescheiden.

Verhooging van den aanslag zooals het ontwerp wil, om aangeslagenen van ongegronde bezwaren af te houden, is op zich zelf niet juist, als de aangeslagene werkelijk meent te hoog te zijn aangeslagen, en kan bovendien tot dubbele sanctie aanleiding geven. Aangezien naar het schijnt, niet alle handelshuizen en kooplieden elk jaar geregeld een inventaris of balans opmaken, is het meermalen ook bezwaarlijk de juiste jaarlijksche winst op te geven.

Andere leden verklaarden zich intusschen tegen de verplichte eigen aangifte, hetgeen zij voor velen uit den handelsstand als ondoenlijk beschouwen wegens de inrichting der boekhouding. Tegen dit laatste werd echter opgemerkt, dat het oude systeem als moeilijk te verdedigen voorkomt en het uit de tegenwoordige inrichting der boekhouding geputte bezwaar geen beletsel mag zijn om hier verbetering te brengen.

Bovendien werd er op gewezen, dat het doen der aanslagen voor den fiscus zoo langzamerhand ondoenlijk wordt.

Openlegging van boeken anders dan aan de Rechterlijke Macht vond vrij algemeene bestrijding".

Tot zoover het V. V.

Daar het doel van den Staat het gemeenschappelijk goed (het algemeen welzijn) is, moeten dus volgens de stricte rechtvaardigheid alle burgers, naar mate van ieders vermogen, tot dit algemeen welzijn medewerken en bijdragen.

In de meeste beschaafde landen wordt de heffing van belasting op inkomsten beschouwd als de meest rechtvaardige manier om ieder burger het zijne te doen bijdragen aan den Staat.

Zij is immers de eenige die, van wege haar persoonlijk karakter, ons in staat stelt de lasten evenredig te doen drukken naar gelang van de vermogensomstandigheden van de belastingschuldigen, de eenige waardoor men den rijke meer kan doen betalen dan den arme.

Bovendien moet uit een zedelijk oogpunt het persoonlijk karakter van de directe belastingen als een voordeel beschouwd worden, daar het goed is, zelfs volstrekt noodig, dat in een vrij land ieder burger rechtstreeks de gevolgen en den terugslag voelt van iedere uitgaaf die de regeering zich veroorlooft; dat is het beste middel om hem als staatsburger op te voeden. (Aldus Gide-Herckenrath.)

Vandaar dat deze heffing terecht als de slagader van den fiscus moet worden beschouwd, en alle andere heffingen aanvullend moeten werken, opdat eenieder naar zijn draagkracht dezen burgerplicht vervulle.

Het spreekt van zelf dat bij zulk een heffing ervoor dient gewaakt te worden, dat het inkomen van elken belastingplichtige zoo zuiver en onverminderd mogelijk bekend zij aan dengene die met het opleggen der aanslagen is belast.

Het voorbeeld nu, ons gegeven door andere landen, waar dergelijke heffing wordt toegepast, wijst in geen andere richting dan van verplichte eigen aangifte.

Bij de invoering van de thans geldende Inkomstenbelasting-verordening in 1906 is door den Curaçaoschen wetgever, misschien door buitengewone omstandigheden daartoe genoodzaakt, van het beginsel van eigen aangifte ietwat afgeweken, en heeft men in de plaats daarvan het systeem gehuldigd van schatting van inkomsten, door een commissie te dien einde benoemd.

Met genoegzame reden kan men aannemen dat zoo'n commissie tot het jaar 1914, of vóór den wereldoorlog, in dit gebiedsdeel heel nuttig werk heeft kunnen verrichten. Want gezien den economischen toestand van Curaçao in dien tijd, toen het het aantal inwoners veel beperkter was en Curaçao geen andere welvaartsbronnen kende dan scheepvaart, handel in zeer beperkte mate en een schraal landbouwbedrijf, zal er wel geen of geen noemenswaardig verschil zijn geweest in de toen door de Commissie van aanslag opgelegde aanslagen, en diezelfde aanslagen, volgens het stelsel van eigen aangifte, — indien dat stelsel toen bestaan had. Onwillekeurige bevoorrechting van den eenen belastingplichtige boven den andere behoefde toen dus niet gevreesd te worden. Het gevaar daarvoor was vrijwel uitgesloten.

Thans is de toestand echter volkomen veranderd.

De economische toestand van Curaçao heeft een wijziging ondergaan, zooals maar weinigen zich dien zulllen gedroomd hebben. Dit is reeds begonnen in de laatste oorlogsjaren, toen het Curaçaosche kapitaal aanmerkelijk versterkt werd door de ruime baten die er voor sommigen vloeiden, hetzij deze geinterresseerd waren in de suikercultuur, hetzij in reederijen enz. enz. Door deze versterking van het Curaçaosch kapitaal begon men de onbillijkheid van de heffing volgens het huidige systeem in te zien, daar niet alleen de zekerheid ontbrak, dat een overgroot deel dier baten niet onbelast bleef, maar ook de vruchten, welke die baten afwierpen in de volgende jaren, niet naar juistheid konden geschat worden.

De toestand heeft zich door de vestiging alhier van de Curaçaosche Petroleum Industrie Maatschappij, welke naarmate zij zich uitbreidde een hoofdrol in ons economisch leven is gaan spelen, dermate ontwikkeld, dat thans een schatting van de inkomsten van een overwegend deel der belastingplichtigen practisch onmogelijk is geworden.

Tot staving dezer bewering hebben wij slechts de aandacht te vestigen op een factor, die voor een ieder zichtbaar is en die het systeem: schatten, practisch onmogelijk maakt.

Een ieder toch, die zich de moeite wil getroosten om de verslagen der diverse alhier werkende bankinstellingen na te gaan, kan zich vergewissen van het feit, dat niet minder dan plus minus f. 15.000.000 (zegge: vijftien millioen gulden) aan genoemde instellingen in administratie zijn toevertrouwd.

Dit nu eenmaal vaststaande, rijst vanzelf de vraag: worden de vruchten die dit kapitaal afwerpt, belast of niet?

Een ieder zal moeten toegeven, dat geen commissie in staat is, ook maar in de verste verte te gissen, wie en voor hoeveel ieder belegger deel heeft in zoo'n kapitaal — en dat het daarom vrijwel vaststaat dat de vruchten van zoo'n kapitaal voor bijna het geheel onbelast blijven.

Evenmin is het mogelijk en bestaat er kans om de opbrengst van in het buitenland belegde kapitalen, als mede de opbrengst van onlichamelijke zaken zooals actiën, effecten enz. enz, te schatten. Blijft de opbrengst dezer zaken dan ook niet eveneens onbelast?

Na hetgeen hiervoren is uiteengezet, is het gemakkelijk voor iedereen om in te zien, dat het huidige systeem uit den tijd en geheel verouderd is, en dat er heel spoedig een verandering in de goede richting, moet komen, n. l. in de richting van verplichte eigen aangifte. Natuurlijk zal er door verschillenden, die van het huidige systeem profiteeren, heftig tegen het nieuwe systeem gesputterd worden.

Doch het algemeen belang ga hier boven al. Draalt men met verandering te brengen in het bestaande systeem of er geheel mee te breken, dan bestaat er gevaar, ja groot gevaar, dat de billijkste heffing spoedig de onbillijkste wordt die er kan bestaan, daar dan alleen het overgroote deel der belastingplichtingen, n. l., juist zij wier inkomen door de beperktheid ervan precies kan geschat worden, tot den laatsten cent zullen moeten opbrengen, en andere klassen, n. l. zij die zich naar wellust allerlei weelde en genoegens kunnen veroorloven, den fiscus groote sommen zullen onttrekken. De kleine luyden en ambtenaren wier inkomen met bijna volkomen juistheid bekend is, zullen naar geheel hun inkomen worden aangeslagen, en daardoor den druk der belasting in zijn volle zwaarte gevoelen, terwijl die beter gezetenen, voor wie de belastingdruk nauwelijks voelbaar is, maar voor een deel van hun inkomen te betalen zullen hebben, om de eenvoudige reden, dat dit inkomen niet bekend is.

Wel niemand, die de onbillijkheid van zulk een systeem zal durven loochenen, - een onbillijkheid, die alleen door verplichte eigen aangifte, met voldoende sanctie, kan worden weggenomen.

Het bestuur stelt belasting-verhooging voor, vooral met het oog op de groote werken die in de naaste toekomst zullen moeten worden uitgevoerd.

Gezien het voortdurend nog stijgend accres der middelen, lijkt ons een belastingverhooging niet gemotiveerd. Maár toegegeven zelfs, dat de geraamde opbrengst der middelen niet voldoende zou zijn om alle te maken onkosten te dekken, dan nog lijkt ons verhooging van invoerrecht niet 't meest daartoe geëigend.

Wel zegt het V. V. „Vrij algemeen werd er gemeend, dat de invoerrechten het eerst in aanmerking komen." En wel, omdat dan alle klassen der bevolking, ook degenen die voldoende verdienen, doch die niet in de directe belastingen kunnen worden aangeslagen, er toe bij dragen.

Dit is waar. Doch men moet niet uit het oog verliezen het nadeel dat er aan verbonden is, dat n. l. in de meeste gevallen niet alleen het bedrag der invoerrechten door den koopman op den consument wordt afgewenteld, maar deze van de gelegenheid gebruik maakt om er nog een winstje uit te slaan: - zoodat daardoor het leven weer onnoodig duurder wordt.

Het leven dat toch reeds zoo schrikbarend duur is zal er noodzakelijk den terugslag van ondervinden en nog een stap verder gaan in de stijgende lijn. Hetgeen voor de kleine luyden en ambtenaren weer een verzwaring van lasten beteekent.

Laat men het systeem van verplichte eigen aangifte in toepassing brengen, wij zijn er zeker van dat de inkomstenbelasting zooveel meer zal opbrengen, dat er aan belasting-verhooging in de eerste jaren niet behoeft gedacht te worden.

De Almeida-accumulator.

De uitvinding van een Jezuïet.

Veel reeds is er gesproken van de belangrijke uitvinding op 't gebied der electriciteit, die te danken is aan den jongen Spaanschen Jezuïet Pater Ed. Almeida; een vinding, die onder geleerden van naam het grootste opzien heeft gebaard en die in het verkeerswezen een totalen omkeer belooft te weeg te brengen. Het is een electrische accumulator, die een 10-maal grootere lading kan opnemen dan eenig bestaand secundair element van gelijken omvang en gewicht.

De eerste duidelijke vakkundige mededeeling over den Almeida-accumulator is in Juni l.l. gedaan door een ordebroeder van den uitvinder, Pater C. Ortiz S.J., in een wetenschappelijke vergadering te Freiburg, Zwitserland; aan het verslag daarvan in de *Liberté* van 29 Juni is het volgende ontleend.

Bij de steeds grootere ontwikkeling van de spoorweg- en motor-industrie, hebben ingenieurs en economisten bij de electriciteit een oplossing gezocht voor het hedendaagsche verkeersprobleem. Zij kan op twee manieren worden toegepast. Men kan de electrische energie langs draden aan het voertuig toevoeren: dit is goed voor spoorbanen, doch niet voor verkeer langs den gewonen weg. Of men kan de noodige electrische energie opgezameld meenemen in het voertuig zelf; dat is het systeem van den accumulator.

Tot nu toe zijn twee soorten van accumulatoren in gebruik, doch beide hebben het gebrek, dat ze te zwaar zijn en te weinig capaciteit hebben. Het vraagstuk is dus, het gewicht te verkleinen en de capaciteit te vergrooten. Er zijn groote sommen besteed, o.a. door Duitsche firma's, om tot dit resultaat te komen, doch zonder noemenswaardig succes. Totdat P. Almeida met zijn neutralen accumulator voor den dag kwam.

De held van deze opzienbarende uitvinding is geboren in 1893 in de provincie Salamanca. Na zijn eerste studiën aan het seminarie van Salamanca voltooid te hebben, trad hij in 1910 in de Sociëteit van Jezus. Hij begon zijn wetenschappelijke onderzoekingen in 't laboratorium te Burgos. Voor zijn theologische studiën naar Valkenburg gezonden vatte hij daar in Oct 1921 het eerste plan van zijn neutralen accumulator op, en sprak erover met den professor in de natuurkunde aldaar, Pater Th. Wulf S. J., bekend o.a. door de electrometers, die zijn naam dragen. Spoedig echter dwong het Hollandsche klimaat, gepaard aan overwerking, den jongen Jezuiet naar Spanje terug te keeren. Te Burgos zette hij zijn onderzoekingen en proeven voort, en bereikte eindelijk, na 't overwinnen van veel moeilijkheden, het verhoopte succes.

In Juli 1926 bracht hij met zijn vriend en beschermer graaf de Mierés een bezoek aan de akkumulatorenfabriek te Berlijn, en deelde mede, dat hij een uitvinding had gedaan in verband met accumulatoren. De ingenieurs der experimenteer-afdeeling, die jaren lang vergeefs op datzelfde veld hadden gearbeid, keken den jeugdigen priester met zijn jongensachtig gezicht verbaasd en medelijdend aan. Hij overhandigde hun een memorandum over zijn vinding en zeide, dat hij den volgenden dag nog eens zou komen hooren.

Het effect der lezing van zijn korte uiteenzetting was verbluffend. Het laboratorium der Maatschappij werd aanstonds ter beschikking gesteld van den uitvinder voor een proef-demonstratie, welker verloop zijne mededeelingen en in uitzicht gestelde resultaten nog ver overtrof. Alvorens een contract te teekenen, ging de uitvinder met zijn edelen vriend naar Parijs; daar had ook een demonstratie plaats, waarbij Amerikaansche experts tegenwoordig waren; insgelijks werden Engelsche experts geconsulteerd. Daarna is de „Internat. Almeida Accumulator Comp. Ltd." opgericht voor de fabricatie der nieuwe accumulatoren, en voorname firma's over de heele wereld hebben zich het recht verzekerd, de uitvinding te exploiteeren. De eerste exemplaren zullen nu wel reeds op de markt zijn gebracht.

Men berekent, dat een spoorweglocomotief van gewone afmeting met den Almeida accumulator 800—1000 K.M. zal kunnen afleggen zonder dat deze opnieuw geladen moet worden. De verwachtingen in deze richting zijn van dien aard, dat de spoorwegmaatschappij Paris-Orléans, welke tot de electrificatie van een deel harer lijnen had besloten, voorloopig de werkzaamheden heeft stopgezet, totdat de nieuwe uitvinding volledig is beproefd.

Ook voor automobielen zijn de mogelijkheden groot. De Siemens-Schuckert Mij. heeft al eenigen tijd vierzits wagens vervaardigd, gedreven door een electrische batterij, die ongeveer 100 K.M. op één lading kunnen loopen. Met de nieuwe accumulatoren zullen zij, naar men beweert, 1000 — 1800 K.M. kunnen loopen, zonder een nieuwe lading te behoeven. Ook voor de zee- en luchtvaart verwacht men een sensationeele ontwikkeling.

De technische beschrijving van den Almeida-accumulator door P. Ortiz kunnen wij slechts kort samenvatten.

Tot nu toe bestonden er slechts twee soorten van accumulatoren: de accumulator met lood en een zuren

electrolyt, die al oud is, en de pas kort geleden door Edison uitgevonden accumulator met ijzer- nikkel en een basischen electrolyt. De accumulator van Almeida heeft een neutralen electrolyt. De negatieve electrode bestaat uit een plaat zink, op speciale wijze geamalgameerd; de positieve electrode bestaat uit een stof, die niet wordt aangetast, b.v. graphiet, innig vermengd met zeer fijn verdeeld zilver. De electrolyt is een mengsel van zinkchloruur en een ander haloïd-zout van hetzelfde metaal, b.v. zinkbromuur.

Bij de lading kan men drie phasen onderscheiden. In de eerste wordt het zinkbromuur ontleed; het broom verbindt zich met 't zilver tot zilverbromuur. In de tweede phase staat het zilver een deel van 't broom af, waardoor een occlusie in de onaantastbare electrode ontstaat. In deze tweede phase stijgt de spanning tot 1,9 Volt. De derde phase begint, als, bij een bepaalden graad van verzadiging, het zinkchloruur begint te ontleden. Het ontwikkelde chloor treedt in de plaats van het broom in 't broomzilver en vormt op zijn beurt zilverchloruur. Als het zilver met chloor is verzadigd, dringt het overmatige chloor in het onaantastbare deel van de electrode en vormt daar broomchloruren, die zich ophoopen in den vorm van een vaste oplossing. In de derde phase stijgt de spanning tot 2,5 Volt. Bij de ontlading treden dezelfde verschijnselen in omgekeerde volgorde op.

De voordeelen van den Almeida-accumulator liggen in zijn groote capaciteit en geringe zwaarte. Bij gelijk gewicht neemt hij een 10 maal grootere lading op dan de accumulator met lood. Ook het rendement of de werkingsgraad is zeer hoog. Wat de geleverde hoeveelheid electriciteit betreft, is de werkingsgraad bij oude accumulatoren 85-90 pct., bij den nieuwen accumulator bijna 100 pct. Het geleverde arbeidseffect, dat bij loodaccumulatoren 65-85 pct. is, bedraagt bij den Almeida-accumulator 95 pct. De oorzaak van dit groote nuttig effect ligt in het feit, dat de processen absoluut omkeerbaar zijn.

Om zich voor te stellen, wat een gewichtsvermindering tot één tiende beteekent, herinnere men zich, dat een stationaire batterij van secundaire elementen met lood voor 1 Kilowatt ± 450 K.G. weegt en een oppervlak van 0,7 M2 bestaat; dat zelfs de lichtere accumulator van Edison, die 130 ampère-uren levert, nog 318 K.G. weegt en minder klemmenspanning heeft. Eerst de nu door P. Almeida verkregen tienvoudige vermindering van gewicht en volume maakt den accumulator bruikbaar voor auto's en vliegmachines. Als nu de prijs maar geen beletsel blijkt.

In Heft 26 van de *Electro technische Zeitschrift*, Berlijn 1927, deelt de redactie mee, dat zij zich tot de Akkumulatoren-Fabriek A. G. te Hagen en Berlijn heeft gewend om inlichtingen over die veel besproken uitvinding. Het antwoord der fabriek was vrij ontnuchterend. Zij verklaart, dat zij, na een grondige proefneming van 6 maanden met die accumulatorconstructie besloten heeft van verdere proeven af te zien, daar zij tot de overtuiging was gekomen, dat er practisch geen economische resultaten mee te bereiken waren. Wat de prachtisch bruikbare capaciteit betreft, bleek de Almeida-accumulator in verhouding tot zijn gewicht werkelijk achter te staan bij de voor bijzondere doeleinden lichtgebouwde looden alkalische accumulatoren; hetzelfde geldt voor het nuttig effect. Verder is Pater Almeida er tijdens die proefnemingen niet in geslaagd, een constructie aan te geven, die een voldoenden levensduur aan 't element waarborgt. Eindelijk is niet mogelijk gebleken, het ontstaan van schadelijke broom- en chloordampen bij 't laden te vermijden, en was er ook geen waarschijnlijkheid voorhanden, zulks in zoo afdoende mate te bereiken, dat de batterij in de praktijk bruikbaar zou zijn.

De fabriek heeft toen aan Pater Almeida te kennen gegeven, dat hij zich weer met haar in verbinding kon stellen, als hij met zijn accumulator bruikbare resultaten had bereikt, en de voor de gezondheid schadelijke gasontwikkeling had opgeheven. Tot dan toe had de fabriek daaromtrent nog niets vernomen.

Naar aanleiding van deze mededeeling die vrijwel ongunstig luidt, heeft Pater dr. J. Stein S. J. te Amsterdam zich gericht tot den uitvinder P. Almeida zelf die thans te Londen vertoeft. Hij ontving van hem een antwoord, waaruit de „Javapost" het volgende ontleend:

„De mededeelingen geplubliceerd voor de Akkumulatoren Fabrik Äktiën Gesellschaft te Berlijn, en door enkele Duitsche bladen en tijdschriften verspreid, zijn bepaald tendentieus en naivelijk onjuist. In werkelijkheid beschouwt de Duitsche Maatschappij A. F. A. mijne uitvinding met groote geestdrift. Zij liet voor mij twee laboratoria gereed maken, een te Hagen in W. en één te Berlijn; doch toen het oogenblik gekomen was om een contract te sluiten, dwongen de onmogelijke voorwaarden en onverwachte handelwijze der A. F. A. ons om de relaties te verbreken en mij om Duitschland te verlaten, niettegenstaande alle pogingen der A. F. A. om mij tegen te houden. Zonder twijfel heb ik na proef- demonstraties te Berlijn den accumulator nog veel verbeterd, vooral hier te Londen; maar de proeven te Berlijn waren bevredigend.

W. g. Edmondo Almeida S. J.

Het schrijven was gedateerd 26-XI-1927 uit het „Research Laboratory 53 Great Marlbourgh Street, W. I, van de Almeida Accumulators Limited, gevestigd in Aldwijck House, Londen W. C. 2. Als „Directors" dier N. V. stonden aan het hoofd van den brief vermeld: Sir Arthur Ducros, Bart. (Chairman) Walter Rutherford; H. Allan Miller, H. S. A.; David Curiec, C. B. E. Spijer.

Minister Lambooy

In *„de Vrijheid"* laat D. HANS, de voorzitter van den Nederlandschen Journalisten-kring, den katholieken minister Lambooy op het witte doek verschijnen en toont ons van den overwinnaar in de Defensie-debatten het volgend beeld.

Een figuur. Een kerel. Laat ons dat allemaal rond-uit erkennen.

Men heeft wel eens — uit onzen eigen kring — aan mij gevraagd, of ik niet dikwijls te waardeerend schreef over niet-liberalen, over tegenstanders

Och-kom.

Staat de zaak niet-veel-eer zoo, dat er in de politieke verhoudingen en in het politieke leven een te-kort aan waardeering is? Zoowel aan de eene als aan de andere zijde? Wat meer wederzijdsche erkenning en waardeering zou vaak een zegen zijn. Over het algemeen — ik zeg dit op grond van een veeljarige ervaring in het milieu — zou wat minder cynisme en wat meer warmte in de politiek waarlijk geen kwaad doen.

Maar bovendien: is Lambooy een tegenstander van ons? Omdat de meeste liberalen tegen de fusie der beide departementen hebben gestemd? Immers neen, Het deed mij goed, dat onze veteraan mr. Rink een der eersten was, die den minister na zijn overwinning gingen gelukwenschen. Als minister Lambooy wil bezuinigen, wil versoberen, wil vereenvoudigen, wil reorganiseeren, dan kan ik mij toch nooit losmaken van de gedachte dat wij liberalen reeds veel vroeger dien koers hebben ingeslagen. Wij hebben Staal gesteund. Uit onze gelederen is de onvergetelijke Thomson voortgekomen. Om over verdere namen te zwijgen.

Maar Lambooy dan. Een kerel. Een figuur. Zijn verdediging van het fusie-voorstel was een knap stuk werk.

Echter:

wat het aantrekkelijke in dezen bewindsman is — is dit, dat hij zich een eigen positie, een eigen standpunt durft kiezen, dat hij zijn eigen weg durft gaan, onafhankelijk zijn oordeel velt. Zoo is hij een even stoere als frissche verschijning, en het gunstig oordeel, door Colijn over hem uitgesproken en in het debat medegedeeld, zegt dan ook reeds genoeg.

Een duizeling-wekkende promotie heeft deze militair gemaakt: van majoor tot minister.

Stel u voor!

Majoor, Minister. Daar tusschen in liggen eindeloosheden van gouden kragen, gouden strepen, gouden en zilveren sterren. Majoor. Overste. Kolonel. Generaal-majoor. Luitenant-generaal. Dat alles sloeg Lambooy over. Hij stapte — bij wijze van spreken — uit den kattebak op den bok, en nam de teugels. Daarbij kwam nog iets aardigs. Toen hij nog in den kattebak zat, had hij eens gevraagd of hij uit aardigheid een oogenblik op den bok mocht zitten en de teugels vasthouden. Eventjes-maar. Maar de koetsier-van Dijk weigerde dit. Om het precies te zeggen: toen de majoor Lambooy een lezing wilde houden over het commando in de vesting Holland, werd hem dit onder het ministerschap van den heer van Dijk verboden. De palfrenier eventjes op den bok en de teugels vast-houden? Stoute jongen, moeten er ongelukken gebeuren?

Een paar weken later viel de koetsier zèlf van den bok af En wie werd er toen aan de teugels geroepen? De palfrenier uit den kattebak.

Ziedaar de politiek-parlementaire roman: „Van majoor tot minister!" Een roman in twee deelen. Want Lambooy zèlf is ook nog eventjes van den bok af geweest. Maar hij is er weer op geroepen.

Nu zit hij er. En hoe! Hij laat de zweep knallen. Hij durft te rijden en hij toont een prachtig talent om de hindernissen te nemen. Hij kent het terrein als weinigen. Een marine-officier zei mij onlangs letterlijk: „Lambooy is de eerste minister in langen tijd, die iets van de marine maakt!" En de vice-admiraal Gooszen inviteerde hem in ieder geval aan Marine te blijven. O! men behoeft het niet altijd met hem eens te zijn, om te erkennen dat, wij hier een knap bewindsman en een knap officier hebben, een kerel uit een stuk, die alle Naudier ten Cate's en Bijlevelds in z'n vestjes-zak steekt, iemand die *regent* durft en kan zijn. Want dit was misschien het beste woord uit zijn laatste rede: een militair minister moet niet bovenal een *technicus*, maar moet bovenal een *regent* zijn.

Precies.

En dat is Lambooy. Een zelfstandig en onafhankelijk man, die zich door adviezen, nota's, groeps-belangen, camarilla's niet laat sturen in een richting, die hij zelf niet wil gaan. En dit is vooral voor een militair minister ontzaglijk veel waard.

Hij zit op den bok, en de zweept knalt. Hij staat op de brug, en de golven schuimen en spatten over z'n schip. Laat hem maar gaan, Hij weet wel waarheen hij koerst. Ik voor mij geloof, dat wij in vele jaren niet zulk een knap leider aan het hoofd van de militaire departementen hebben gehad.

Welkom.

Vandaag wordt hier verwacht per S. S. „Pellerin de Latouche" de W. E. Pater A. KUIPERS. Welkom!

Koloniale Raad.

Zitting op Zaterdag, den 14n. April 1928 des avonds te 8 uur.

Te behandelen onderwerpen:

Ingekomen stukken.

Willemstad, den 12n. April 1928.

De Griffier van den Raad,

BOOMGAART.

BERICHTEN

Bazaar Mgr. Niewindtstichting.

Maandagavond ten half negen werd de bazaar ten bate van de Mgr. Niewindtstichting plechtig geopend door Mevr. Brantjes-Schretlen. Bij het binnentreden werden Mevr. en Z. E. de Gouverneur verwelkomd met het „Wilhelmus".

Een stroom van bezoekers vulde in een oogenblik het in een tuin herschapen binnenplein van het St. Martinusgesticht. Het zag er met zijn tentjes echt gezellig uit. De Dames hebben alle eer van haar werk. Natuurlijk was de eerste aandacht voor de vele schoone inzendingen, waaronder enkele van waarde.

Vooral was er een prachtcollectie van fijne handwerken, voor de Dames om er van te smullen.

Het muziekkorps „Excelsior" hield er de vroolijkheid in, terwijl onder de leiding van Pater Bührs een gemengd koor enkele mooie nummers zong. Er heerschte een opgewekte stemming en druk werd er op de diverse tentoongestelde artikelen geteekend. Wat natuurlijk het voornaamste was.

Was het bezoek op den tweeden avond maar slapjes, de derde en laatste avond is wederom schitterend geslaagd. Vooral op dezen avond werd er druk tegen elkaar op geboden. Tot op 't laatste oogenblik. En toen om elf uur het belletje van scheiden ging, keerden allen wel voldaan huiswaarts.

Het bestuur van de Mgr. Niewindtstichting mag tevreden zijn; en alle eer aan de Dames en Heeren, maar aan de Dames vooral, die zooveel tot het welslagen van deze bazaar hebben bijgedragen,

De revolutie in Venezuela mislukt.

Woensdagmorgen verspreidde zich hier het gerucht dat de revolutie wederom het hoofd had opgestoken in Venezuela. De berichten waren ernstig. Men sprak ervan dat een gedeelte van het garnizoen in opstand was gekomen. Dat er reeds lang iets broeide, bleek wel uit de studentenrelletjes op Vastenavond, waarbij verscheidene dooden gevallen zijn; ook uit het feit dat enkele studenten door de gewapende macht het land uitgezet zijn.

Wat er van de geruchten aan is, vernemen wij uit een circulaire van den Minister van Binnenlandsche Zaken, Pedro M Arcaya, die hij in opdracht van Generaal J. V. Gomez, President der republiek, verspreid heeft, en die gepubliceerd is in „El Nuevo Diario" van Maandag 9 April j.l.

Daarin lezen wij, dat in den vroegen morgen van 7 April, kapitein Rafael Alvarado, van het regiment artillerie No. 1. met behulp van den onderofficier Rafael Antonio Barrios van het bataljon, ingekwartierd in Miraflores in de hoofdstad der republiek, genoemd bataljon in opstand deed komen, waarbij de opstandelingen kapitein Ramón González doodden en kolonel Anibal García, die wegens ziekte van den eersten kolonel Jesus García, als tweede chef, dit korps onder zijn comando had, ernstig wondden, zoodat hij kort daarna stierf. Vervolgens rukten zij op naar het kwartier San Carlos, deposito van een overvloedig artilleriepark, waarvan zij er op rekenden zich meester te kunnen maken, door de medeplichtigheid van den onderofficier Agustín Fernández, die op dat oogenblik hoofd der wacht was. Doch reeds te voren was daar aangekomen Generaal Eleazar López, Contreras, hoofd der brigade waartoe de troepen van genoemd kwartier behooren. Deze arresteerde Fernández en organiseerde in aller ijl den weerstand aan de verraders. Dezen werden met geweerschoten ontvangen, terwijl er een kort gevecht geleverd werd, dat eindigde met de nederlaag der rebellen, en waarin kapitein Alvarado en de onderofficieren Faustino Valero en Leonardo Lefmann gevangen werden genomen.

Deze, de reeds genoemde onderofficier Fernández, twee ondergeschikte officieren meer en enkele kadetten werden naar de gevangenis gevoerd, daar zij blijkbaar in den opstand betrokken waren en zullen aan het gerecht worden overgeleverd.

De onderofficier Barrios wist te ontkomen en wordt nog gezocht. In het gevecht werden van de trouw gebleven regeeringstroepen gewond de onderofficieren José Pino en Jacome Varela. Van de verraders werden twee soldaten gewond en de burger Manuel Segovia, die zich bij hen had aangesloten, gedood.

In dit militair complot namen verschillende burgers deel, o.a. behalve de reeds genoemde Segovia, Jesus Miralles, student in de medicijnen, Fidel Rotondaro en German Fortoza, student in de rechten, Francisco Rivas Lazo, student in de vestingbouwkunde, Antonio Arraiz, schrijver, Carlos Rovati, die een publieken post bekleedde, Julio Naranjo en Francisco Betancourt, koopmansklerken.

Deze allen zijn gevangen genomen, evenals enkele burgers meer, die volgens de afgelegde verklaringen schijnen te hebben deelgenomen aan de voorbereiding van dit plan. Kapitein Alvarado verklaart, dat Juan José Palacios, student, hem de algeheele medewerking had aangeboden van de vereeniging van studenten der centrale universiteit, welke hij zeide te vertegenwoordigen.

Het leger toont zich zeer verontwaardigd over het verraad der officieren die aan hun eer en plicht zijn tekort geschoten; en het volk drukt zijn groote tevredenheid uit over het mislukken dezer dwaze beweging, met comunistische tendenzen, die volgens de eigen verklaringen der schuldigen, in geval van slagen ruïne en onheil zou veroorzaakt hebben. Dit welslagen zou echter slechts van korten duur geweest zijn, daar generaal Gomez de opstandelingen gemakkelijk en, in korten tijd zou onderworpen hebben, met de troepen in de hoofdstad ingekwartierd.

Wij wenschen Generaal J. V. Gomez, President der republiek, het venezolaansche volk en zijn vertegenwoordiger alhier H. Leyba, Consul Generaal van Venezuela, van harte geluk met deze zoo spoedig en laten wij hopen krachtdadig en definitief onderdrukte revolutie.

W. van Dijk. ✠

Zondagmorgen is nog in het Sanatorium overleden de heer W. van Dijk, een der dokmeesters, die bij de ontploffing op de „Chepita" zeer ernstig gewond en verbrand werd. Zaterdag had de dokter nog goede hoop zijn leven te kunnen behouden. Doch in den nacht kreeg de lijder zware koorts, en Zondagmorgen vroeg overleed hij.

Onder buitengewone belangstelling is zijn lijk Zondagmiddag ter aarde besteld. Z. E. de Gouverneur was vertegenwoordigd door zijn militairen Adjudant. De W. E. Pater A. Koenen, kapelaan van de Isla-kerk, deed de plechtige Respons in de H. Familiekerk, waarbij hij geassisteerd werd door de W. E. Paters Hagemans en Hulsman.

Aan de diepbedroefde Weduwe betuigen wij bij deze onze hartelijkste deelneming.

Examens.

De jongedames Rebecca de Jongh, Maria de Jongh en Anna Pietersz van het St. Martinusgesticht, hebben met goed gevolg examen afgelegd in machine-schrijven. Onze gelukwenschen.

Een geheimzinnige misdaad.

Paaschzondag morgen werd in de Bargestraat Scharloo door de buren opgemerkt dat uit een huis, reeds een paar dagen gesloten, een ondragelijke stank en lijklucht kwam, zoodat de politie gewaarschuwd werd.

Toen in tegenwoordigheid van het gerecht en Dr. Winkel de achterdeur van het huis was opengebroken, zag men het lijk van een jonge vrouw in de deuropening hangen. Dichtbij stond een stoel.

Op een bed geheel door muskietengaas afgesloten lag het lijk van een man, alleen in een hemd gekleed. Dit lijk verkeerde reeds in zeer ver gevorderden staat van ontbinding en verspreidde een afschuwelijken stank.

Het lijk werd gevonden met een breede wond in de linkerkaak, terwijl een doek vast om den hals gesnoerd was, zoodat de man gedeeltelijk door verbloeding, doch ten slotte waarschijnlijk door verwurging om het leven was gekomen. Er waren teekenen van geweldpleging.

De man moet uit die steekwond zeer veel bloed verloren hebben, want onder het bed lag een deken, die geheel van bloed doordrenkt was. Ook werd onder het bed het mes gevonden, waarmede de wond was toegebracht, want dit mes droeg een spoor van bloed, ofschoon het met een doek bijna schoon was afgeveegd, wat natuurlijk wel *niet* het slachtoffer zelf zal gedaan hebben.

Het lijk van den man, vooral zijn hoofd was vreeselijk opgezwollen, terwijl de tong half uit zijn mond hing.

Op de tafel lag 100 fl. gedeponeerd met een briefje, waarop door een vrouwenhand zeer duidelijk en net in het Fransch geschreven stond: *Pour le tombeau de mon époux.* (Voor het graf van mijn man.)

Ook werd nog een bundeltje vrouwenkleeren gevonden, netjes opgevouwen en ingepakt.

Alles in huis zag er netjes, keurig in orde en goed verzorgd uit. De vrouw was netjes gekleed, als iemand, die pas wilde uitgaan, of pas was thuis gekomen.

De man was een Spanjaard, de vrouw een Française uit Havre. Volgens de gevonden papieren waren zij in Frankrijk getrouwd.

De man die werkte op de Isla, schijnt Donderdagavond uitgeweest te zijn en dien avond niet thuis gesoupeerd te hebben. Op tafel stonden 2 kopjes koffie.

Beiden zijn Donderdagmorgen nog samen op straat gezien. Naar de ontbinding van het lijk te oordeelen, zou men denken dat de man zeker één dag eerder gestorven is dan de vrouw.

Volgens zijn paspoort heette de man PABLO MARCOS GARCIA.

De naam van de vrouw is Marie Louise Fouquet.

Heeft misschien de vrouw den man in den nacht van Donderdag op Vrijdag van het leven beroofd, en in den daarop volgenden nacht zich zelf opgehangen? Het schijnt immers vrijwel uitgesloten dat bij deze misdaad nog een derde persoon in het spel is. De sleutel stak in de binnenzijde van de voordeur. Alles gaf den indruk dat de vrouw, vóór de hand aan zich zelf te slaan, alles nauwkeurig had voorbereid en gereed gemaakt. Ruim f. 300 lag klaar.

Wellicht heeft de vrouw na het plegen van den moord het huis willen verlaten en ontvluchten en daarvoor het een en ander in gereedheid gebracht, en het geld met het briefje op tafel gelegd. Mogelijk heeft zij er toen van afgezien of geen kans er toe gehad, en daarna in een vlaag van radeloosheid zich opgehangen.

In het huis werd door de Justitie vertegenwoordigd door Mr POLVLIET en griffier DEBROT alles nauwkeurig onderzocht door de politie werden eenige foto's genomen, en verschillende zaken in beslag genomen.

Daarna werden ongeveer ten twee uur 's namiddags de beide lijken naar het St. Elisabeth's Gasthuis vervoerd en nader geschouwd. Van hier werden zij ten 5 uur naar de algemeene begraafplaats overgebracht.

Dr. Winkel en de beide Heeren van het gerecht, politie enz. die het officieel onderzoek in deze zaak leidden hebben heldenwerk verricht om te midden van dien afschuwelijken stand die het lijk verspreidde, alles zoo nauwkeurig mogelijk te onderzoeken en vast te stellen,

Over het geheel hangt een dichte sluier van geheimzinnigheid. Over de beweegredenen die tot dit verschrikkelijk huiselijk drama geleid hebben, heeft men geen enkele aanwijzing, en kan men honderden gissingen maken, die echter allen louter op phantasie berusten. Er gaan geruchten rond over jalousie en medeplichtigheid.

Wat daarvan aan is, is niet bekend.

Het gerechtelijk onderzoek wordt voortgezet, voor het geval er een medeplichtige in 't spel mocht zijn, of beiden het slachtoffer van een derde mochten geweest zijn.

Waarom niet?

Waarom heeft het Bestuur geen commissie van experts, op de hoogte van scheepvaart- en veiligheidswetten, benoemd, om buiten het gerecht om het geval van de ontploffing op de „Chepita" te onderzoeken en daarvan verslag uit te brengen? Waar het hier gaat om zooveel kostbare menschenlevens, zou het ter vaststelling van de schuld, indien er van schuld sprake kan zijn, en ter voorkoming van zulke treurige ongevallen in de toekomst, toch wel de moeite waard geweest zijn. Herhaaldelijk lezen wij in de Hollandsche kranten dat bij een of ander ongeval, zooals b. v. de verleden jaar plaats gehad hebbende spoorwegongelukken, commissies van experts worden benoemd om de zaak te onderzoeken buiten het gerecht om, en die daardoor voor het gerecht een kostelijke hulp zijn ter vaststelling van de schuld.

Had dat hier ook niet kunnen gebeuren? Of kan 't misschien nog?

Kantongerecht.

De persoon van J. J. G. M een Mexicaan, die in een nacht in Januari j. l. in de woning van den wnd. notaris Beaujon, aan den Roodenweg is binnen gedrongen en daar enkele voorwerpen heeft ontvreemd, is door het kantongerecht alhier veroordeeld tot 2½ jaar gevangenisstraf, met openbare tewerkstelling.

La Fama-Aruba.

Er heerschte veel enthousiasme op Aruba voor de eind-voetbalmatch om den La Famabeker.

Zaterdagavond vertrok de „Merida" van hier met 75 tal passagiers naar Aruba, ter bijwoning van de feesten. De finale werd gespeeld tusschen Vitesse en S. D. L. waarin Vitesse overwinnaar bleef met 1—0.

Maandag had een vriendschappelijke match plaats tusschen R. C. C. van Curaçao en de kampioen van Aruba, Vitesse, met resultaat 0—0. Met enkele welgekozen woorden overhandigde zijn H. E. G. de Gezaghebber zelf den La Fama-beker aan het overwinnende elftal.

Onze gelukwenschen aan den Heer L. Camarena. Agent der Compañia Anónima Tabacalera van Sto Domingo, en den Heer S. Ecury, Sub-agent voor Aruba.

Muziekuitvoering.

Zondag avond van 7½ tot 9 uur,

15 April 1928. Brionplein.

PROGRAMMA:

1. Les Infatigables Pas-redoublé, Pierre Pütz.
2. Philinte Petite Fantaisie, F. Mourgue.
3. Valse nationale, Ch. de Carmont.
4. Le Gaillard Pas-redoublé, A. Merzdorf.
5. Pour l'Avenir, Fantaisie L. Blemant.
6. Doux Regard F. Riccius.
7. En avant gaiement, Pas-redoublé. Fr. Erke.
8. La Tonnelle Fleurie, Ouverture. Marius Millot.
9. Marche des Allobroges, Maurice Viot.
10. Bonsoir Polka. Felix Boisson.

Scherpenheuvel.

Officiëele Berichten.

Van de vorige week.

De tijdelijk hulpkommies der belastingen op Bonaire A. A. Harms is definitief als zoodanig benoemd.

De brievenbesteller alhier J. G. Daal is in activiteit hersteld.

Julius Cesar Kroon, tijdelijk belast met de werkzaamheden van bode ter Gouvernements-Secretarie, bij den Kolonialen Raad en de Kamer van Koophandel en Nijverheid is, op zijn verzoek, eervol ontheven van bedoelde functien.

De heer Willem Wortel is tijdelijk benoemd tot loods aan de Caracasbaai.

De heer J. van de Pol, Nederlandsch Hervormd Predikant, is benoemd tot Predikant bij de Vereenigde Protestantsche Gemeente op Curaçao.

De Gouverneur heeft bepaald, dat op den verjaardag van Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins der Nederlanden op Donderdag, den 19den April a. s., van zonsop- tot zonsondergang van de openbare gebouwen, de forten op dit eiland en de gouvernementsvaartuigen zal worden gevlagd.

van deze week.

De loods voor de Paardenbaai en de St. Nicolaasbaai, en havenmeester van de Paardenbaai op Aruba, L. A Blom, is tevens benoemd tot loods voor Druif aldaar.

De heer John William Polanen is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaam gesteld op het Ontvangerskantoor op Aruba.

De motorist van de loodsmotorboot in de St. Nicolaasbaai op Aruba, Silvio Tromp, is uit 's Lands dienst ontslagen.

De heer C. Mac. I. Darrell is benoemd tot voorganger der St. Martin Circuit der Wesleyan Mission uitsluitend voor zoover betreft het Nederlandsch gedeelte van genoemd eiland.

De heer F. E. Prior is benoemd tot rector der Anglican Church op Saba en de heer Cyril Clark tot voorganger der Methodistische-gemeente op St. Eustatius.

Aan den Administrateur van financien, den Heer H. Schotborgh, is, wegens ziekte, vijf weken verlof verleend, met vergunning dien verloftijd buiten Curaçao door te brengen.

De heer B. P. P. Schrils, Hoofdcommies ter Administratie van financien, is tijdelijk belast met de waarneming van de betrekking van Administrateur van financien.

De tijdelijk schrijver op Aruba Edmund Eduard Wever is uit 's Lands dienst ontslagen.

Aan den hoofdbrievenbesteller alhier N. Delmina is, wegens langdurigen onafgebroken dienst, twee maanden binnenlandsch verlof verleend.

Aan den kommies der belastingen J. B. Evertsz is, wegens langdurigen onafgebroken dienst, vijf maanden binnenlandsch verlof verleend.

Aan alle vrienden en bekenden mijn hartelijke dank voor de ondervonden belangstelling bij het overlijden van mijn geliefde echtgenoot.

De Wed. S. van Dijk

CONCERT VAN DE MUZIEKVEREENIGING

I. D. O.

op Dinsdag a.s. 17 April ten bate van een op te richten harmoniecorps hier ter stede.

Aanvang precies half negen.

Programma's tevens bewijs van toegang aan de deur der zaal verkrijgbaar van acht tot half negen op den avond der uitvoering.

Negende Jaarverslag van de Vereeniging „HUISVLIJT."

In 1927 onderging het Bestuur een verandering, door de tijdelijke afwezigheid van Mej. C. Boom, penningmeesteresse, die voor eenige maanden naar Holland vertrok en gedurende haar verblijf in het moederland vervangen werd door Mevr. M. de Veer-Douglas, die zich gaarne bereid verklaarde de opengevallen functie te aanvaarden; verdere veranderingen onderging het comité niet.

In Februari heeft de Vereeniging door tusschenkomst van Mevr. Romeyn Tückermann en Mevr. v. Aalst Koopman een inzending handwerken naar de Internationale fancy-fair gestuurd die in Maart l.l. in den Haag gehouden is ten bate van den internationalen vrouwenraad.

Op alle werkdagen was het lokaal geregeld geopend, de leden verkoopsters getuigden van stagen ijver en accuratesse en waren elken dag op het aangewezen uur tegenwoordig.

In den loop van het jaar is de Vereeniging op verzoek van Mevr. L. Bueno Bibaz uit Paramaribo (Suriname) begonnen bestellingen te doen. bestaande uit Surinaamsche handwerken, met gunstig gevolg. Het bezoek der toeristenbooten heeft een groot deel geholpen om den finantieëlen toestand der Vereeniging te bevorderen, welke over het afgeloopen jaar vrij gunstig mag genoemd worden.

De rekening en verantwoording der penningmeesteresse werd wederom door een commissie bestaande uit 3 dames, daartoe benoemd goedgekeurd.

Van Z. Exc. O. L. Helfrich, Beschermheer der Vereeniging, ontving het Bestuur zijn jaarlijksche gift.

Het totaal der uitgaven bedroeg op

31 Dec.	f	10.705.095
waarvan aan handwerken en andere art.	f	8.465.07
De verkoopwaarde van handw. en andere art. bedroeg	f	11.521.375
De voorraad handw. en andere artikelen bedroeg	f	3.071

Het hierop volgend overzicht diene om de leden op de hoogte te stellen van de ontwikkeling onzer Vereeniging:

Activa	31 Dec. 1926	31 Dec. 1927
Kas	f 116.415	f 181.045
Dep. Curiel's B.	4623.765	2872.085
„ Maduro's B.	1439.72	1513.04
Voorraad handw. en andere art.	3698.655	3071.—
Meubilair	177.—	337.
	f 10055.555	f 7974.17
Passiva		
Crediteuren	f 121.70	i 60.30
Nog te betalen onkosten	2256.29	144.—
Batig saldo	7677.565	7769.87
	f 10055.555	f 7974.17

Het zij mij vergund aan het slot van dit jaarverslag een woord van hartelijken dank te richten aan al de leden en begustigers, die trouw en ijverig hebben medegewerkt tot vooruitgang en ontwikkeling onzer Vereeniging, vooral aan Mevr. H. Gorsira- de Haseth, onze scheidende Voorzitster, die zooveel heeft gedaan tot de instandkoming en oprichting van „Huisvlijt" en zich de eerste jaren als een bekwame en voorzichtige penningmeesteresse heeft onderscheiden, en de laatste vijf jaren het voorzittersschap met beleid en tact heeft waargenomen, haar gewaardeerde steun zullen wij steeds in eere houden.

Het Bestuur.

Curaçao 21 Maart 1928.

GETROUWD

ENRIQUE R. GOILO EN AURA ARAUJO.

MARACAIBO 11 APRIL.

Receptie:

Curaçao, 14 April, 8 P. M. Pietermaaiweg 48.

Heden overleed in de „Maria-Stichting" te Haarlem, na een langdurig doch geduldig lijden onze lieve Vrouw, Moeder- en Behuwdmoeder

Marie Snijders
geb. JAPIKSE

in den ouderdom van 61 jaar

Bloemendaal:
J. A. SNIJDERS.
Weltevreden:
A. E. VAN BUNGE-SNIJDERS.
W. E. VAN BUNGE.

Bloemendaal, 15 Maart 1928,
Platanenlaan 37,

Volstrekt eenige kennisgeving.

Bekendmaking.

Ondergeteekende brengt ter algemeene kennisse, dat met ingang van Zaterdag, 31 Maart 1928, een ieder zich in den vervolge voor alle politie-aangelegenheden voortvloeiende uit de Algemeene Politie-keur 1917, (P. B. No. 11) met betrekking tot het 1ste-of stadsdistrict op Curaçao te wenden heeft tot den bij G. B. ddo. 28 dezer, No. 312 met de leiding van den politiedienst in dat district tijdelijk belasten waarnemend Commissaris van Politie.

Willemstad, 28 Maart 1928.

De Procureur-Generaal,
Hoofd der Politie,
3—3 *M. VAN DIJK.*

Bekendmaking.

Ondergeteekende brengt ter algemeene kennisse, dat vanaf heden het verkeer met rij-en voertuigen met een hoogere as-belasting dan van 1500 K. G. over de Rifbrug alhier verboden is.

Willemstad, 26 Maart 1928

De Procureur-Gederaal,
Hoofd der Politie,
3—3 *M. VAN DIJK.*

Bekendmaking.

De verkoop van juweelen en van gouden en zilveren voorwerpen ter Spaar & Beleenbank van Curaçao beleend van den **2n Juli 1926**, *onder* **N° 1131 O.** *tot en met* **N°. 9582 O.** *zal plaats hebben op Donderdag den* **29n. Maart** *a.s. 's morgens ten* **9 uur** *en volgende Donderdagen.*

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 31 Maart.

De Voorzitter

8 *H. J. COHEN HENRIQUEZ.*

Uit het Buitenland

DE MODERNE OORLOG.

Wat een moderne oorlog met de thans bekende middelen beteekenen zou, daarvan kan men zich weer eenig denkbeeld vormen, wanneer men de volgende bizonderheden leest:

Men herinnert zich, dat voor enkele maanden de Engelsche luchtvloot met 120 vliegers een schijnaanval op Londen deed, dat door 80 vliegers werd verdedigd. Na twee dagen werd vastgesteld, dat Londen althans met de middelen, die men toen had, niet te verdedigen was en dat men voor de heele bevolking onderaardsche verblijven zou moeten bouwen, wilde men veilig zijn.

Het schijnt, (althans het Duitsche Militär-Wochenblatt" verklaart), dat Engeland zich wel degelijk voor een luchtoorlog der toekomst toerust en speciaal werkt aan de beveiliging van Londen. Op een afgelegen, zorgvuldig geheim gehouden plek wordt het hoofdkwartier voor de luchtverdediging gereed gemaakt. Het is onder den grond bomvrij en „gasvrij", het is voor weken van levensmiddelen voorzien. Zeer fijne gehoortoestellen moeten de geluiden der vliegers, eigen en vijandelijke opvangen, ze worden in gekleurde teekenen op kaarten geprojecteerd en naar aanleiding daarvan worden de bevelen aan de eigen vliegers en afweer-artillerie geseind,

Majoor Nije, deskundige en die in den oorlog de Engelsche gas-offensieven geregeld heeft schreef in de „Daily Mail" over de arsenite-gassen, het vreeselijke wapen, waarvan een deeltje op tien millioen deelen lucht al voldoende is om een mensch machteloos te maken. Duizend gasgranaten kunnen, onder gunstige omstandigheden, veertig vierkante kilometer, een terrein dus, juist zoo groot als Londen, „vergassen" en één vliegtuig kan zeshonderd granaten vervoeren.

Zou het oorlogvoeren met zulke middelen geen onduldbare barbaarschheid en vernietiging worden?

Doodzwijgen over de heele linie.

„Het Huisgezin" driestart:

Bestaat er een samenzwering, een samenspanning, een afspraak.

Wordt er een internationaal wachtwoord doorgegeven?

Men behoeft dit niet noodzakelijk aan te nemen; men kan het verschijnsel eenvoudig verklaren uit een bepaalde mentaliteit.

Wat wij op het oog hebben?

Het stilzwijgen van de internationale persagentschappen en van de liberale en de sociaaldemocratische pers over de kerkvervolging in Mexico.

Een toch wel opzienbarend feit uit de laatste dagen heeft dit opnieuw bevestigd.

Voor het eerst is in een der Parlementen de Mexicaansche gruwel ter sprake gebracht.

In den Belgischen Senaat heeft pater Rutten de onderdrukking der Mexicaansche katholieken en het tiranniek bewind van den heer Calles in een stevig gedocumenteerd betoog in het licht gesteld.

Niet zoo maar een praatje voor den vaak, doch een rede vol feiten en vaststaande gegevens.

Welnu?

De Belgische pers van de linkerzijde heeft zich met enkele regeltjes van de zaak afgemaakt.

In de Nederlandsche is het nog erger.

De N. R. Ct. geen woord.

Het Hbld. geen woord.

De Telegraaf geen woord.

Het Volk geen woord.

En zoo kan men de rij verder afgaan.

Komt er een zwarte danseres in Europa, die te Parijs, te Weenen en elders, haar kunsten vertoont, dan worden haar kolommen en kolommen gewijd en krijgt men ze op de plaatjes in alle standen en houdingen te zien.

Maar wordt een katholieke bevolking in haar vrijheid geknot, belet men haar de vrije uitoefening van den godsdienst, bezigt men moord en doodslag als intimidatie-middelen, dan zwijgt men over de heele linie.

Heeft een onverschrokken man den moed, in een Parlement tegenover heel de wereld de waarheid te verkondigen, dan verzuimt men den eersten en hoogsten plicht van de pers en zwijgt ook hém dood.

Zelfs in Nederland, welks pers, bij die van andere landen vergeleken, den roep van onpartijdigheid en objectiviteit bezit en veelal ook verdient.

Er schijnt niets aan te doen.

Wij zijn zoo ver, dat de godsdienstvrijheid niet meer beschouwd wordt als een goed, dat onaantastbaar behoort te worden geacht.

Als er Russische olie „gestolen" wordt, dan raakt heel de pers er van overstuur en heeft men schier geen woorden genoeg om zijn geprangd gemoed lucht te geven.

Maar als den katholieken wordt ontstolen wat hun het hoogst en het heiligst is, wordt men in zijn rust niet alleen niet gestoord, doch past men het onwaardige en laffe wapen van het doodzwijgen toe.

Voor de katholieken ligt daarin een les opgesloten ons internationaal veel dichter aaneen te sluiten, ons meer te doen gelden en, vooral, beter te beseffen, welk wapen de pers in den tegenwoordigen tijd is.

Aan den overkant ziet men dat veel duidelijker in en handelt daarnaar.